

மேன்மதி கோவை தமிழ் மன்றம்

சர்வதேச ஆக்கப்பூர்வமான ஆய்விதழ்

MENMATHI KOVAI TAMIL MANDARM

INTERNATIONAL JOURNAL OF CREATIVE RESEARCH THOUGHTS

Double-Blind Peer-Reviewed | Open Access

E-ISSN: 3049-3676 (ONLINE)

Bimonthly | Online Publication | Tamil Language

Published: 23.10.2026

Volume 10 | Issue 10 | September – October 2026

The Life of Marginalized People in Modern Tamil Literature

Dr. A. Sridevi

Head, Department of Tamil,

Nehru Arts and Science College, Coimbatore

Email: a.sridevi4@gmail.com, Ph: 9788137991

S. Yogapriya

Assistant Professor & HoD, Department of Tamil

Arasu Arts and Science College for Women, Karur-6

Email: srijosdeepa27@gmail.com, Ph:8508466574

Abstract

Modern Tamil literature has given increasing attention to the lives, struggles, identities and aspirations of marginalized communities. People who have been socially, economically and culturally excluded have historically remained outside the dominant narratives of society. Modern Tamil writers have brought their experiences into the centre of literary discourse by portraying poverty, caste discrimination, social exclusion, labour exploitation, gender inequality and the struggle for human dignity. However, the concern for equality and social responsibility is not entirely new to Tamil literary tradition. Sangam literature itself contains valuable expressions concerning human equality, dignity, labour, generosity and social responsibility. In the modern period, these concerns have acquired new dimensions through Dalit literature, feminist writing and socially conscious fiction. This article examines the representation of marginalized people in Tamil literature from the Sangam period to modern times and analyses how literary works expose social inequalities and suggest pathways towards education, self-respect, equality and social justice. It argues that modern Tamil literature functions not merely as a record of suffering but also as a powerful medium for social awareness and transformation.

Keywords: Marginalized People, Modern Tamil Literature, Dalit Literature, Social Justice, Caste, Equality, Labour, Human Dignity.

நவீன தமிழ் இலக்கியங்களில் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியல்

முனைவர் அ ஸ்ரீதேவி,

தலைவர் தமிழ்த்துறை, தமிழ்த்துறை

நேரு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி

கோயம்புத்தூர் - a.sridevi4@gmail.com, Ph:9788137991

சீ.யோகப்பிரியா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

அரசு மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, கரூர்-6,

மின்னஞ்சல்: srijosdeepa27@gmail.com, Ph:8508466574

ஆய்வுச் சுருக்கம்

நவீன தமிழ் இலக்கியங்கள் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்க்கை, போராட்டங்கள், அடையாளங்கள் மற்றும் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளித்து வருகின்றன. சமூக, பொருளாதார மற்றும் பண்பாட்டு அடிப்படையில் புறக்கணிக்கப்பட்ட மக்களும் சமூகத்தின் மேலாதிக்கக் கருத்தாக்கங்களிலிருந்து வரலாற்று ரீதியாக விலக்கப்பட்டவர்களாகவே இருந்துள்ளனர். நவீன தமிழ் எழுத்தாளர்கள் வறுமை, சாதியப் பாகுபாடு, சமூகப் புறக்கணிப்பு, உழைப்புச் சுரண்டல், பாலினச் சமத்துவமின்மை மற்றும் மனித மாண்பிற்கான போராட்டம் ஆகியவற்றைத் தமது படைப்புகளில் பதிவு செய்வதன் மூலம் இம்மக்களின் வாழ்வனுபவங்களை இலக்கிய உரையாடலின் மையத்திற்குக் கொண்டு வந்துள்ளனர். எனினும், சமத்துவம் மற்றும் சமூகப் பொறுப்பு குறித்த சிந்தனைகள் தமிழ் இலக்கிய மரபில் முற்றிலும் புதிதானவை அல்ல. சங்க இலக்கியங்களிலேயே மனித சமத்துவம், மனித மாண்பு, உழைப்பின் மதிப்பு, ஈகை மற்றும் சமூகப் பொறுப்பு ஆகியவற்றை எடுத்துரைக்கும் பல்வேறு கருத்துகள் காணப்படுகின்றன. நவீன காலத்தில் இத்தகைய சிந்தனைகள் தலித் இலக்கியம், பெண்ணிய எழுத்துகள் மற்றும் சமூக அக்கறை கொண்ட புனைவிலக்கியங்கள் வழியாகப் புதிய பரிமாணங்களைப் பெற்றுள்ளன. இவ்வாய்வுக் கட்டுரை, சங்ககாலம் தொடங்கி நவீன காலம் வரையிலான தமிழ் இலக்கியங்களில் விளிம்புநிலை மக்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை ஆராய்வதோடு, இலக்கியப் படைப்புகள் சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் சமத்துவமின்மைகளையும் எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகின்றன என்பதையும் பகுப்பாய்வு செய்கிறது. மேலும், கல்வி, சுயமரியாதை, சமத்துவம் மற்றும் சமூகநீதி ஆகியவற்றை நோக்கிய முன்னேற்றப் பாதைகளையும் இலக்கியங்கள் எவ்வாறு முன்வைக்கின்றன என்பதை எடுத்துரைக்கிறது. நவீன தமிழ்

இலக்கியம் என்பது துன்பங்களையும் ஒடுக்குமுறைகளையும் பதிவு செய்யும் ஊடகமாக மட்டுமல்லாமல், சமூக விழிப்புணர்வையும் சமூக மாற்றத்தையும் உருவாக்கும் வலிமையான கருவியாகவும் செயல்படுகிறது என்பதை இவ்வாய்வு வலியுறுத்துகிறது.

திறவுச்சொற்கள்

ஒதுக்கப்பட்ட மக்கள், நவீனத் தமிழ் இலக்கியம், தலித் இலக்கியம், சமூக நீதி, சாதி, சமத்துவம், உழைப்பு, மனித மாண்பு.

முன்னுரை

ஒரு சமூகத்தின் வளர்ச்சியை மதிப்பிடுவதற்கு அச்சமூகத்தில் வாழும் அனைவருக்கும் கிடைக்கின்ற உரிமைகள், வாய்ப்புகள், கல்வி, பொருளாதாரப் பாதுகாப்பு மற்றும் சமூக மரியாதை ஆகியவை முக்கியமான அளவுகோல்களாக அமைகின்றன. ஆனால் வரலாற்றின் பல்வேறு காலகட்டங்களில் சில சமூகக் குழுக்கள் சாதி, வறுமை, தொழில், பாலினம், கல்வியின்மை மற்றும் பொருளாதாரப் பின்னடைவு போன்ற காரணிகளால் சமூகத்தின் மைய நிலையிலிருந்து விலக்கப்பட்டுள்ளனர். இவ்வாறு சமூகத்தின் வளங்களிலிருந்தும் வாய்ப்புகளிலிருந்தும் பின்தள்ளப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கை, விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியல் எனப்படுகிறது.

தமிழ் இலக்கியம் இத்தகைய மக்களின் வாழ்க்கையைப் பதிவு செய்வதில் நீண்ட மரபைக் கொண்டுள்ளது. சங்க இலக்கியங்களில் மன்னர்கள், வீரர்கள் ஆகியோரின் வாழ்க்கை மட்டுமன்றி உழவர்கள், ஆயர்கள், பரதவர்கள், வேட்டுவர்கள், வணிகர்கள் உள்ளிட்ட பல்வேறு தொழில் சார்ந்த மக்களின் வாழ்வியலும் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. நவீன காலத்தில் இப்பார்வை மேலும் விரிவடைந்து, சாதியால் ஒடுக்கப்பட்டோர், தொழிலாளர்கள், ஏழைகள், பெண்கள், விவசாயத் தொழிலாளர்கள் மற்றும் நகர்ப்புற விளிம்புநிலை மக்கள் ஆகியோரின்

வாழ்வியல் பிரச்சினைகளும் இலக்கியத்தின் மையப் பொருளாகியுள்ளன. மனித சமத்துவம் குறித்த தொன்மையான சிந்தனையின் சிறந்த வெளிப்பாடாகக் கணியன் பூங்குன்றனாரின் *புறநானூறு* பாடல் குறிப்பிடத்தக்கது:

***“யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்,
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா,
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன,
சாதலும் புதுவது அன்றே; வாழ்தல்
இனிது என மகிழ்ந்தன்றும் இலமே; முனிவின்,
இன்னாது என்றலும் இலமே; மின்னொடு
வானம் தண்துளி தலைஇ, ஆனாது
கல்பொருது இரங்கும் மல்லற் பேர்யாற்று
நீர்வழிப் படுஉம் புணைபோல, ஆருயிர்
முறைவழிப் படுஉம் என்பது திறவோர்
காட்சியின் தெளிந்தனம் ஆகலின், மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே;
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே.”***1

— கணியன் பூங்குன்றனார், *புறநானூறு*, பாடல் எண் 192.

இப்பாடலின் இறுதியில் இடம்பெறும் “பெரியோரை வியத்தலும் இலமே; சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே” என்ற கருத்து, மனிதர்களை உயர்வு-தாழ்வு என்ற அடிப்படையில் மதிப்பிடுவதை மறுக்கும் உயர்ந்த மனிதநேயப் பார்வையை வெளிப்படுத்துகிறது. சமகாலச் சமூகநீதி நோக்கில் இக்கருத்தை மறுவாசிப்பு செய்யும்போது, சமூகத்தில் பின்தங்கியவர்களையும் சமமான மனிதர்களாக மதிக்க வேண்டிய அவசியத்தை இது நினைவூட்டுகிறது.

சமூகத்தில் நிலவும் சாதிய ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் ஒடுக்குமுறைகளையும் புரிந்துகொள்வதற்குச் சமூகவியல் மற்றும் தலித்தியச் சிந்தனைகள் முக்கியமான ஆய்வுப் பின்புலங்களாக அமைகின்றன. பி.ஆர். அம்பேத்கர் தமது Annihilation of Caste (1936) என்னும் நூலில் சாதி அமைப்பையும் அதன் அடிப்படையிலான சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் விமர்சிக்கிறார். இச்சிந்தனைகள், நவீன தமிழ் இலக்கியங்களில் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியலையும் சமூகநீதிக்கான போராட்டங்களையும் ஆராய்வதற்கு அடிப்படையாக அமைகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் உழைக்கும் மக்களின் வாழ்வியல்

சங்க இலக்கியம் தமிழரின் சமூக வாழ்வை பல்வேறு நிலைகளில் பதிவு செய்துள்ளது. குறிப்பாக வேளாண்மை, மீன்பிடித்தல், கால்நடை வளர்ப்பு, வேட்டையாடுதல், வணிகம் போன்ற தொழில்கள் மக்களின் வாழ்வாதாரத்தின் முக்கிய அடிப்படைகளாக இருந்தன. உழைக்கும் மக்களின் பங்களிப்பு சமூகத்தின் பொருளாதார அமைப்பில் இன்றியமையாததாக இருந்ததைப் பல சங்கப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. குடபுலவியனார் பாடிய புறநானூறு பாடல் உணவு உற்பத்தியின் அடிப்படைத் தன்மையையும் உழைப்பின் முக்கியத்துவத்தையும் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கிறது:

***“நீரின்று அமையா யாக்கைக்கெல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே;

உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்;

உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே;

நீரும் நிலனும் புணரியோர் ஈண்டு

உடம்பும் உயிரும் படைத்திசினோரே.”**2

— குடபுலவியனார், புறநானூறு, பாடல் எண் 18.

இப்பாடல் உணவு வழங்குபவர்களை “உயிர்கொடுத்தோர்” என உயர்த்திப் பேசுகிறது. உணவு உற்பத்தி என்பது வெறும் பொருளாதாரச் செயல்பாடு அல்ல; மனித உயிரைப் பாதுகாக்கும் அடிப்படைப் பணியாகும் என்பதை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது. நிலமும் நீரும் இணைந்தால்தான் உணவு உற்பத்தி சாத்தியமாகிறது என்பதையும், அந்த உற்பத்தியில் ஈடுபடும் உழைப்பாளர்களின் பங்களிப்பு சமூகத்தின் அடித்தளமாக விளங்குகிறது என்பதையும் இப்பாடல் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

இக்கருத்தை நவீன சமூகச் சூழலுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, விவசாயிகள், விவசாயத் தொழிலாளர்கள், கட்டுமானத் தொழிலாளர்கள், தூய்மைப் பணியாளர்கள் உள்ளிட்ட பல்வேறு உழைப்பாளர்களின் பங்களிப்பு சமூகத்திற்கு இன்றியமையாததாக இருப்பதை உணர முடிகிறது. எனினும், அவர்களின் பொருளாதாரப் பாதுகாப்பும் சமூக அங்கீகாரமும் பல நேரங்களில் போதுமானதாக இருப்பதில்லை. எனவே, சங்க இலக்கியம் உழைப்பிற்கு வழங்கிய மதிப்பை நவீன சமூகம் நடைமுறை வாழ்வில் செயல்படுத்த வேண்டிய தேவை உள்ளது.

சமூக சமத்துவமும் சாதிய ஒடுக்குமுறையும்

விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியலைப் புரிந்துகொள்ளும்போது சமூக சமத்துவம் முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகிறது. மனிதர்களின் பிறப்பு, சாதி அல்லது பொருளாதார நிலை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் உயர்வு-தாழ்வு நிர்ணயிக்கப்படுவது சமூக அநீதிக்கு வழிவகுக்கிறது. இத்தகைய சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் ஒடுக்குமுறைகளையும் நவீன தமிழ் இலக்கியங்கள் பல்வேறு கோணங்களில் விமர்சனத்துடன் பதிவு செய்துள்ளன.

புதுமைப்பித்தனின் படைப்புகளில் வறுமை, சாதிய வேறுபாடு, தீண்டாமை மற்றும் சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் விமர்சனப் பார்வையுடன் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. சமூகத்தின் அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்க்கையை இலக்கியப் பார்வைக்குள் கொண்டு வந்ததில் அவரது படைப்புகளுக்கு முக்கியப் பங்கு உண்டு. அதேபோன்று, ஜெயகாந்தனின் படைப்புகளிலும் ஏழைகள், ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் மற்றும் சமூக அநீதிக்கு உள்ளானவர்களின் வாழ்க்கை முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. சமூகத்தின் விளிம்பில் வாழும் மனிதர்களின் அன்றாடப் போராட்டங்களையும் அவர்களின் மனிதநேயத்தையும் வெளிப்படுத்துவதன் மூலம், சமூகத்தில் நிலவும் ஏற்றத்தாழ்வுகளை வாசகர்களின் கவனத்திற்கு அவரது படைப்புகள் கொண்டு வருகின்றன. இந்தப் பார்வை பின்னர் தலித் இலக்கியத்தில் மேலும் தீவிரமான வடிவத்தைப் பெற்றது. **பாமாவின் கருக்கு** தலித் கிறித்தவப் பெண்ணின் அனுபவத்தை மையமாகக் கொண்டு சாதி, மதம், பாலினம் மற்றும் வறுமை ஆகியவை ஒன்றோடொன்று இணைந்து உருவாக்கும் ஒடுக்குமுறைகளை வெளிப்படுத்துகிறது. **சங்கதி** போன்ற படைப்புகள் தலித் பெண்களின் அன்றாட உழைப்பு, குடும்ப வாழ்க்கை, சமூகப் பாகுபாடு மற்றும் எதிர்ப்புணர்வுகளைப் பதிவு செய்கின்றன. இதனால் நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் விளிம்புநிலை மக்கள் வெறும் இரக்கத்திற்குரியவர்களாக மட்டும் சித்தரிக்கப்படாமல், **உரிமை கொண்ட மனிதர்களாகவும், தங்களது வாழ்வனுபவங்களைத் தாங்களே வெளிப்படுத்தும் சமூகக் குழுவாகவும்** முன்னிறுத்தப்படுகின்றனர்.

பொருளாதார விளிம்புநிலையும் உழைப்பின் மதிப்பும்

விளிம்புநிலைக்குத் சாதி மட்டுமே காரணமாக அமையவில்லை. பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளும் பலரை சமூகத்தின் விளிம்பிற்குத் தள்ளுகின்றன. வறுமை,

வேலைவாய்ப்பின்மை, நிலமின்மை, குறைந்த ஊதியம், கடன் சுமை மற்றும் நிலையற்ற தொழில் போன்ற காரணிகள் மனிதர்களின் வாழ்வாதாரத்தைப் பாதிக்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் செல்வத்தைத் தனக்காக மட்டும் பயன்படுத்தாமல், பிறருடன் பகிர்ந்து கொள்வது உயர்ந்த அறமாகக் கருதப்பட்டது. நக்கீரனார் பாடிய புறநானூறு பாடல் இதனைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது:

*****“தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை இன்றி
வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமை யோர்க்கும்,
நடுநாள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சான்
கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா ஒருவற்கும்,
உண்பது நாழி; உடுப்பவை இரண்டே;
பிறவும் எல்லாம் ஓரொக் கும்மே;
அதனால், செல்வத்துப் பயனே ஈதல்;
துய்ப்பேம் எனினே, தப்புந பலவே.”***3**

— நக்கீரனார், புறநானூறு, பாடல் எண் 189.

இப்பாடல் அரசனாக இருந்தாலும், வேட்டையாடி வாழும் சாதாரண மனிதனாக இருந்தாலும் அடிப்படைத் தேவைகள் பெரிதாக வேறுபடுவதில்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. “செல்வத்துப் பயனே ஈதல்” என்ற கருத்து செல்வத்தின் உயர்ந்த பயன் பிறருக்கு உதவுவதிலும் பகிர்ந்து கொள்வதிலும் உள்ளது என்பதை வலியுறுத்துகிறது.

இக்கருத்தை நவீன சமூகச் சூழலில் மறுவாசிப்பு செய்யும்போது, சமூக வளங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவினரிடம் மட்டுமே குவியாமல், கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, அடிப்படை வசதிகள் மற்றும் சமூகப் பாதுகாப்பு போன்றவை அனைவருக்கும் சமமாகக் கிடைக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர முடிகிறது.

நவீன தமிழ் இலக்கியங்களில் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை, கிராமப்புற வறுமை, நகர்ப்புற ஏழ்மை மற்றும் நிலையற்ற தொழில்கள் போன்றவை பல்வேறு வடிவங்களில் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. இதன் மூலம் வறுமை என்பது தனிமனிதனின் திறமையின்மையால் மட்டும் உருவாகும் ஒன்று அல்ல; சமூக மற்றும் பொருளாதார அமைப்புகளோடும் அது தொடர்புடையது என்பதை இலக்கியம் வெளிப்படுத்துகிறது.

தலித் இலக்கியமும் விளிம்புநிலை மக்களின் குரலும்

தமிழ் தலித் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியை ஆராயும் கே. அலமேலு கீதாவின் “From Panchamars to Dalit: The Evolution of Tamil Dalit Writing” (2011) என்னும் ஆய்வுக் கட்டுரை, தமிழ் தலித் எழுத்தின் வரலாற்று வளர்ச்சியையும் அதன் சமூகப் பின்னணியையும் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. தலித் இலக்கியம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வனுபவங்கள், அடையாளம் மற்றும் உரிமைக் குரல்களை மையப்படுத்தும் இலக்கியப் போக்காக வளர்ந்துள்ளதை இத்தகைய ஆய்வுகளின் வழியாக ஆராய முடிகிறது. நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களில் ஒன்றாக தலித் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியைக் குறிப்பிடலாம். விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்க்கை முன்னர் பெரும்பாலும் பிறருடைய பார்வையில் சித்தரிக்கப்பட்டிருந்த நிலையில், தலித் இலக்கியம் உருவான பின்னர் அவர்களின் சொந்த அனுபவங்களையும் வாழ்வியல் உண்மைகளையும் மையப்படுத்திய புதிய இலக்கியக் குரல் உருவானது.

பாமாவின் **கருக்கு** மற்றும் **சங்கதி** போன்ற படைப்புகள் தலித் மக்களின் வாழ்க்கையை அவர்களின் அனுபவ உலகத்தின் அடிப்படையில் பதிவு செய்கின்றன. இவற்றில் சாதிப் பாகுபாடு மட்டுமன்றி பெண்களின் உழைப்பு, வறுமை, கல்வியின்மை, சமூக அவமதிப்பு மற்றும் எதிர்ப்புணர்வு போன்ற பல்வேறு பிரச்சினைகளும்

வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. இதேபோன்று, இமையத்தின் **கோவேறு கழுதைகள்** போன்ற படைப்புகள் சமூகத்தின் அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்க்கை, தொழில், வறுமை மற்றும் சமூக நிலையை நுட்பமாக வெளிப்படுத்துகின்றன. இத்தகைய படைப்புகள் விளிம்புநிலை மக்களை வெளிப்புறப் பார்வையில் மட்டும் சித்தரிக்காமல், அவர்களின் மனநிலை, உறவுகள், ஆசைகள், துயரங்கள் மற்றும் எதிர்ப்புணர்வுகளோடு முழுமையான மனிதர்களாகக் காட்டுகின்றன. இவ்வகை இலக்கியங்களின் முக்கியத்துவம், அவை வாசகரிடம் இரக்கத்தை மட்டும் உருவாக்காமல், **சமூகப் பொறுப்புணர்வையும் கேள்வி எழுப்பும் மனப்பான்மையையும்** உருவாக்குவதில்தான் உள்ளது. “ஏன் இவர்கள் இந்நிலையில் வாழ்கிறார்கள்?”, “இந்தச் சமூக அமைப்பு எவ்வாறு உருவானது?”, “இந்நிலையை மாற்றுவதற்கான வழிகள் யாவை?” போன்ற கேள்விகளை வாசகர்களிடம் எழுப்பும் ஆற்றல் இவ்விதக்கியங்களுக்கு உண்டு.

விளிம்புநிலைப் பெண்களின் வாழ்வியல்

விளிம்புநிலை மக்களைப் பற்றிய ஆய்வில் பெண்களின் வாழ்க்கைக்கு தனித்த இடம் வழங்கப்பட வேண்டும். குறிப்பாக, சாதி மற்றும் பொருளாதாரப் பின்னடைவு ஆகியவற்றுடன் பாலினப் பாகுபாடும் இணையும் போது பெண்கள் பல அடுக்குகளிலான சமூக மற்றும் பொருளாதாரச் சிக்கல்களை எதிர்கொள்கின்றனர். நவீன தமிழ் பெண் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் குடும்பம், திருமணம், வேலைவாய்ப்பு, பொருளாதாரச் சுயநிலை மற்றும் சமூக எதிர்பார்ப்புகள் போன்றவை முக்கியமான கருப்பொருள்களாக அமைகின்றன. பெண்களின் தனிப்பட்ட அனுபவங்கள் எவ்வாறு சமூகப் பிரச்சினைகளாக மாற்றம் பெறுகின்றன என்பதையும் பெண்ணிய எழுத்துகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

வேலைக்குச் செல்லும் பெண்கள் குடும்பப் பொறுப்புகளையும் பணிப் பொறுப்புகளையும் ஒரே நேரத்தில் சுமக்கும் நிலை, பொருளாதாரச் சுயநிலைக்கான போராட்டம், குடும்ப மற்றும் சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் போன்றவை நவீன தமிழ் இலக்கியங்களில் பல்வேறு வடிவங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. தலித் பெண் எழுத்தில் இப்பிரச்சினைகள் மேலும் சிக்கலான வடிவத்தைப் பெறுகின்றன. சாதி, பாலினம் மற்றும் வறுமை ஆகியவை ஒன்றோடொன்று இணைந்து உருவாக்கும் வாழ்க்கை நெருக்கடிகள் அங்கு வெளிப்படுகின்றன. அதேவேளையில் கல்வி, சுயமரியாதை, பொருளாதாரச் சுயநிலை மற்றும் உரிமை உணர்வு ஆகியவை விடுதலைக்கான வழிகளாகவும் முன்வைக்கப்படுகின்றன. இதனால் நவீன தமிழ் இலக்கியம் விளிம்புநிலைப் பெண்ணை பலவீனமான பாத்திரமாக மட்டும் காட்டாமல், எதிர்ப்பையும் மாற்றத்தையும் உருவாக்கக்கூடிய ஆளுமையாகவும் முன்னிறுத்துகிறது. பாமாவின் கருக்கு, சங்கதி ஆகிய படைப்புகள் தலித் பெண்களின் வாழ்வியலை ஆராய்வதற்கான முக்கியமான இலக்கிய ஆதாரங்களாக அமைகின்றன. சாதி, பாலினம், வறுமை, உழைப்பு மற்றும் சமூகப் புறக்கணிப்பு ஆகியவை பெண்களின் வாழ்வில் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களை இப்ப படைப்புகளின் வழியாகப் பகுப்பாய்வு செய்யலாம். இவ்வகை எழுத்துகள் விளிம்புநிலைப் பெண்களின் துயரங்களைப் பதிவு செய்வதோடு மட்டுமல்லாமல், அவர்களின் எதிர்ப்புணர்வையும் சுயமரியாதையையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

கல்வி, சுயமரியாதை மற்றும் சமூக மாற்றம்

விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்க்கையில் நிலையான மாற்றத்தை உருவாக்குவதற்கு கல்வி முக்கியமான கருவியாக அமைகிறது. கல்வி வேலைவாய்ப்பை உருவாக்குவதோடு மட்டுமல்லாமல், உரிமை உணர்வு, சுயமரியாதை மற்றும் சமூக

விழிப்புணர்வையும் வளர்க்கிறது. நவீன தலித் இலக்கியங்களில் கல்விக்கான விருப்பமும் அதனை அடைவதற்கான தடைகளும் தொடர்ந்து வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. கல்வியின் மூலம் சாதி மற்றும் பொருளாதாரத் தடைகளைக் கடந்து முன்னேற முடியும் என்ற நம்பிக்கை பல படைப்புகளில் காணப்படுகிறது.

இக்கருத்தைச் சங்க இலக்கியத்தின் மனிதநேயச் சிந்தனையோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கலாம். மனிதனை அவனுடைய பிறப்பு அல்லது சமூக நிலையை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு மதிப்பிடாமல், மனித மாண்பை முன்னிறுத்த வேண்டும் என்ற பார்வை சங்க இலக்கியங்களில் பல்வேறு வடிவங்களில் வெளிப்படுகிறது. கணியன் பூங்குன்றனாரின் **“சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே”** என்ற கருத்து, சமூகத்தில் பின்தங்கியவர்களை இகழாமல் அவர்களையும் சமமான மனிதர்களாக மதிக்க வேண்டிய மனிதநேய நோக்கை வெளிப்படுத்துகிறது.⁴

எனவே, கல்வி, சம உரிமை, பொருளாதார வாய்ப்பு, சட்டப் பாதுகாப்பு, சமூக மரியாதை மற்றும் சுயமரியாதை ஆகியவை ஒன்றோடொன்று இணைந்தால்தான் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்க்கையில் நிலையான மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியும். தமிழ் இலக்கியங்கள் இத்தகைய மாற்றத்திற்கான சமூக விழிப்புணர்வை உருவாக்கும் வலிமையான ஊடகமாகச் செயல்படுகின்றன.

முடிவுரை

நவீன தமிழ் இலக்கியங்களில் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியல் என்பது வறுமை மற்றும் துயரத்தின் பதிவாக மட்டும் அமையவில்லை. அது **சமத்துவம், உரிமை, சுயமரியாதை, மனித கண்ணியம் மற்றும் சமூகநீதி** ஆகியவற்றுக்கான போராட்டத்தின் இலக்கிய வெளிப்பாடாக அமைந்துள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் உழைப்பின் மதிப்பு, ஈகை, மனித சமத்துவம் போன்ற சிந்தனைகள் காணப்படுகின்றன. “**உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே**” என்ற புறநானூற்றுச் சிந்தனை உழைப்பின் மதிப்பை உணர்த்துகிறது. “**செல்வத்துப் பயனே ஈதல்**” என்ற கருத்து சமூக வளங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறது. “**யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்**” என்ற மனிதநேயப் பார்வை உலகளாவிய சமத்துவ உணர்வை முன்வைக்கிறது. இந்தத் தொன்மையான சிந்தனைகள் நவீன இலக்கியத்தில் புதிய வடிவத்தைப் பெறுகின்றன. புதுமைப்பித்தன், ஜெயகாந்தன் போன்ற எழுத்தாளர்களின் சமூகப் பார்வையிலிருந்து பாமா, இமையம் போன்றோரின் தலித் இலக்கியக் குரல் வரை, விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்க்கை இலக்கியத்தின் முக்கியமான பேசுபொருளாக மாறியுள்ளது. குறிப்பாக தலித் இலக்கியம், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களைப் பற்றிப் பிறர் பேசுவதிலிருந்து, **அவர்களே தங்கள் வாழ்க்கையையும் வலியையும் எதிர்ப்பையும் உரிமையையும் பேசும் நிலைக்கு** இலக்கியத்தை நகர்த்தியுள்ளது. எனவே, விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வை இலக்கியத்தின் வழியாகப் பதிவு செய்வது சமூகத்தின் மறைக்கப்பட்ட உண்மைகளை வெளிக்கொணரும் பணியாகும். அவர்களுக்கான கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, பொருளாதாரப் பாதுகாப்பு, சம உரிமை, சமூக மரியாதை ஆகியவை உறுதிசெய்யப்படும்போது மட்டுமே சமூகநீதி முழுமை பெறும். இவ்வகையில் நவீன தமிழ் இலக்கியம் **சமூகத்தின் கண்ணாடியாக மட்டுமல்லாமல், சமூக மாற்றத்திற்கான சிந்தனைக்கருவியாகவும்** திகழ்கிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கணியன் பூங்குன்றனார், புறநானூறு, பாடல் எண் 192.
2. குடபுலவியனார், புறநானூறு, பாடல் எண் 18.

3. நக்கீரனார், புறநானூறு, பாடல் எண் 189.
4. கணியன் பூங்குன்றனார், புறநானூறு, பாடல் எண் 192.
5. Spivak, Gayatri Chakravorty. (1988). "Can the Subaltern Speak?" In Cary Nelson and Lawrence Grossberg (Eds.), *Marxism and the Interpretation of Culture*. University of Illinois Press, pp. 271–313.
6. Geetha, K. Alamelu. (2011). "From Panchamars to Dalit: The Evolution of Tamil Dalit Writing." *Prose Studies*, 33(2), 117–131.

துணைநூற்பட்டியல்

1. உ.வே. சாமிநாதையர், புறநானூறு, உ.வே.சா. நூல் நிலையம், சென்னை.
2. உ.வே. சாமிநாதையர், அகநானூறு, உ.வே.சா. நூல் நிலையம், சென்னை.
3. ச.வே. சுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியம் – எட்டுத்தொகை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
4. புதுமைப்பித்தன், புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில்.
5. ஜெயகாந்தன், ஜெயகாந்தன் சிறுகதைகள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை.
6. Ambedkar, B. R. (1936). *Annihilation of Caste*. India.
7. Geetha, K. Alamelu. (2011). "From Panchamars to Dalit: The Evolution of Tamil Dalit Writing." *Prose Studies*, 33(2), 117–131.